

Bosna i Hercegovina - to su svi naši snovi

Kada bi mene neko pitao o domovini, mojoj Bosni i Hercegovini, šta bih mu odgovorila?
Kada bih trebala da je opišem na bijelim stranicama, sigurno bih se odlučila za stihove našeg
čuvenog pjesnika Mehmedalije Maka Dizdara:

“Bosna da prostiš jedna zemlja imade:

I posna i bosa da prostiš

I hladna i gladna

I k tomu još

Da prostiš

Prkosna od sna“

Pričao mi dedo o vremenima prošlim, pričao mi o prkosu našem, bosanskom ili hercegovačkom, sasvim je svejedno. Pričao mi, a ja bila mala, ali pamtila svaku dedinu riječ. “Bosna ti je“, počinjao bi svoje kazivanje, “zlatu moje, čudo neviđeno. To je malo parče zemlje, što joj je svaki pedalj natopljen krvlju sinova njenih. Bosna ti je rijeka plahovita, nepokorna i nepobjediva kroz vijekove. To je tako. Napadali su mnogi na Bosnu, a ona se branila. Pokušavali mnogi na koljena je baciti, a ona ostajala uspravna i prkosna. Otkidali joj dio po dio tijela, Bosna zacjeljivala. Ognjem i mačem je tjerali na pokor, ona ostajala kamena. Dirali joj u san starih mezarova, ali nju gazije odbranile. I još nešto da ti kažem“, nastavljao bi dedo, “ti naši borci, bosanske gazije, nisu se plašili smrti. Ginuli su s pjesmom na usnama, s Bosnom u srcu. Krv svoju dali, ali Bosnu nikada. Mi smo brojno mali narod pa je i to jedan od razloga što su nam mnogi kroz vijekove pokušavali ukrasti ono najvrednije. Naš jezik, naše pisce i njihova djela, svojatali ih kao svoje, oduzimali nam pravo na ime. Na istinu. Ali, nema više. I mi smo se konačno opametili. Ne vrijedi više ono 'dobri Bošnj'o'. Jeste, 'Bošnj'o' je dobar dok mu ne diraš majku, sestru ili domovinu. Ali ako mu dirneš u to troje, onda je on sila prkosna i nepobjediva.

Zbog toga, Lejla moja, dobro zapamti savjet koji ti dedo tvoj kaže, jer samo tako ćeš znati cijeniti život. Narodi koji ne pamte svoju bližu i dalju historiju su osuđeni na propast, na nestanak. A mi nismo od tih, mi pamtimo. Zbog toga ti i pričam. Da zapamtiš. Da znaš. Bosna mora zapamtiti, jer kako da zaboravljanjem popravimo budućnost Bosne i Hercegovine?“

I tako bi dedo s očima punih suza završio svoje kazivanje o Bosni. A meni, meni uvijek malo riječi o domovini. Ja hoću da o Bosni i Hercegovini pričam samo dobro, o svim njenim ljepotama koje je krase.

Kao djevojčica sanjala sam san o Bosni. Sanjala sam da je Bosna cvijetna bašta, predivni đulistan gdje neko lijepo pjeva. Budila se sva ožarena od sreće i majci svojoj san pričala. I zadovoljna sam, sretna, što više nije rat, što vlada mir i sloboda.

Odrastoh, ali često sanjam taj san iz djetinjstva. I drago mi je. Drago mi, što je Bosna opstala, što živi i što će, nadam se, moj san o Bosni vječno trajati. I danas sanjam. A Bosna? Ona neće zaboraviti svoju historiju i uvijek će imati svoj san. Svoj san o boljem sutra. Svoj san o ljepšoj budućnosti! Zato vas molim, budući Bosanci i Hercegovci, neka se nikad historija Bosne i Hercegovine ne zaboravi. Vi ste svi kćeri i sinovi očeva koji su za ovu zemlju bili spremni krv dati. Uvijek se ponosite onim što jeste. Budite ponosni na mjesto gdje živite. Tada će se i vaša domovina Bosna i Hercegovina ponositi vama!

Lejla Kljako